СІЧЕНЬ

1975

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 2 (948)

Ціна номера 12 коп.

ЧЕРЕЗ

Портрет загребущого.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

В ГОДИНУ ПІК

Мал. В. ГОНЧАРОВА

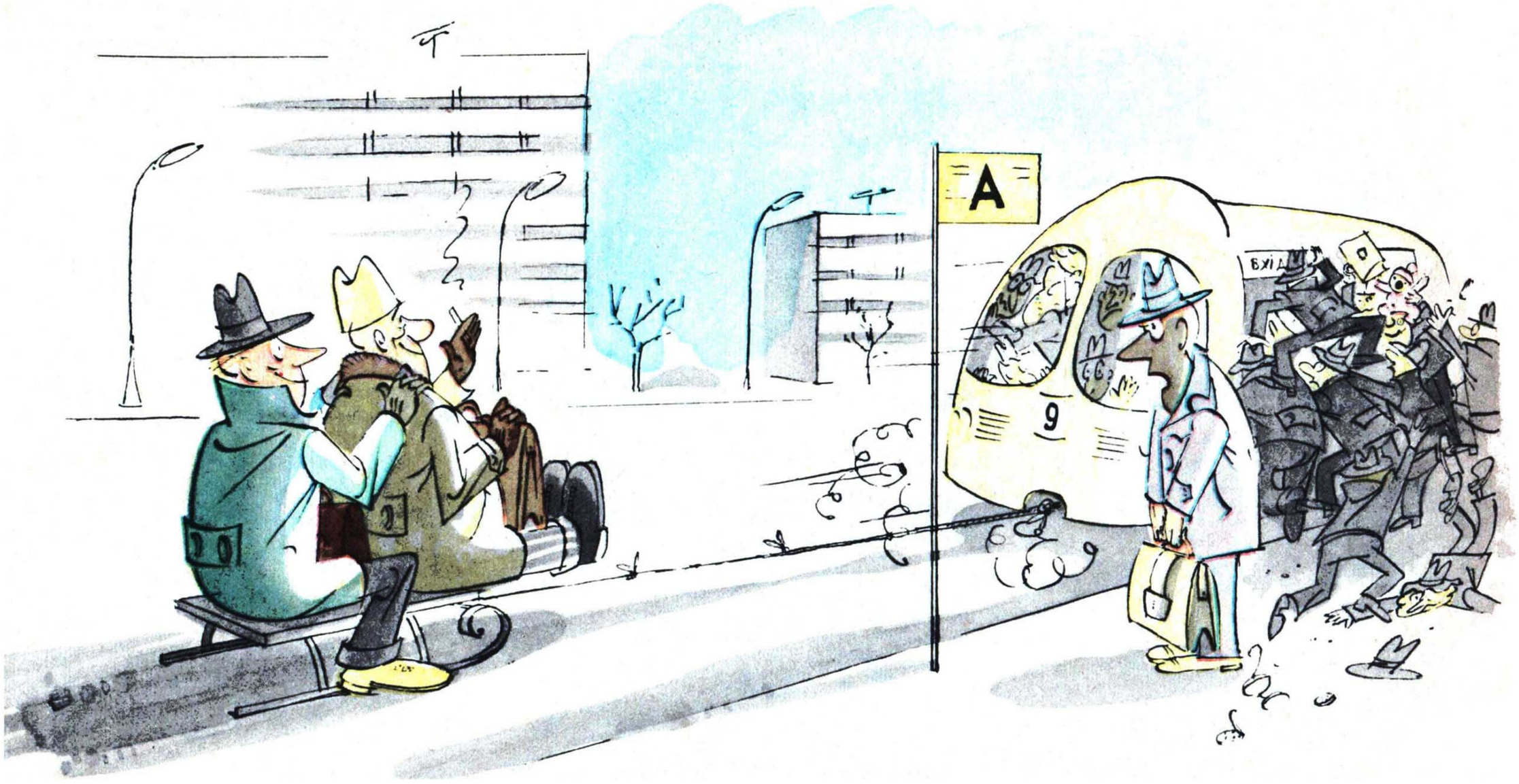

— Це випробуваний спосіб не запізнитись на роботу.

Лист міністрові зв'язку УРСР
тов. СІНЧЕНКУ Г. З.

Вельмишановний Георгію Захаровичу!

Вчора я одержав дуже сердитого листа з села Чудля Володимирецького району Ровенської області. «Чому це ти, дорогий Перче, — пишуть чудлівці, — перестав перчити тих бюрократів, тих недбальців, тих чинуш з холодними душами, котрі не дбають про нормальну роботу радіомережі, котрі забувають, а може, й не знають, що ми, колгоспники, вже не уявляємо собі свого життя без тієї невеличкої машинерії в хаті, що зветься радіоточкою, яка повсякденно приносить нам різні новини, втішає наші серця музикою, піснею, художнім словом, яка збагачує наше духовне життя. Колись ми казали: без бога — ні до порога, а тепер ми, не згадуючи вже бога, кажемо, що без радіо ні до порога. В цьому переконалися на власному гіркому досвіді. Однієї літньої днини необережний механізатор виводив комбайн у поле, наїхав на стовп радіомережі, повалив його, і радіо в нашому селі замовкло.

Відтоді ми відчули себе так, наче живемо на далекому глухому хуторі. Одне слово, сумно нам стало без радіо. Зверталися ми і до райвиконкому, і до начальника Володимирецького районного вузла зв'язку, — як горохом об стінку. Потім почали нам казати, що в них немає стовпів. Ми самі заготовили стовпи, а радіолінію ремонтувати не хочуть, а радіо мовчить. Про це неподобство ми написали тобі, а ти відфутболив нашу скаргу в райвиконком, а там теж мовчать так, як і наші радіоточки.

Тепер ми по-всякому думаємо-гадаємо.

Гадаємо, що, може, ти, дорогий Перче, уклав договір з недбальцями про ненапад, про мирне співіснування? А часом починаємо думати, що у твоїй перечниці перцю вже не стало».

Як бачите, вельмишановний Георгію Захаровичу, за ваше жито мене бито. Винуваті байдужі зв'язківці, а на горіхи перепало мені. Проте, я не став би вас турбувати, коли б це був поодинокий випадок. Випадки бувають. Від того ніхто не застрахований. Кажуть, буває, що й корова літає. Але біда в тому, що листів, у яких люди криком кричать про мовчазне радіо, надходить дуже багато.

Надходять вони з Вінницької області.
Надходять вони з Одеської області.
Надходять вони з Тернопільської області.
Надходять вони з Чернігівської області.
Надходять вони з Волинської області.
Надходять вони з Кіровоградської області.

Надходять вони майже з усіх областей республіки нашої.

І майже в кожному листі, окрім каменя у ваш город, є шпилька на мою адресу. Чому, мовляв, не перчиш, чому миришся з неподобством і т. д.

«Колись, як ще кіно було беззвучним,— пише Михайло Васильович Гуменюк з колгоспу ім. Мічуріна Перемишлянського району Львівської області,— то його тоді називали «великим німим», а тепер, Перче, цю файну назву ми приліпили нашому радіо. Мовчить воно в нас, ніби його зла ангіна задушила. Раніше хоч стиха хрипіло, а тепер і не хрипить. А плату за радіоточку з нас справно беруть».

Бачите, Георгію Захаровичу, до яких парадоксів діло доходить. Уже радіо прозвали «великим німим»! Так його величають і в великому придеснянському селі Євминці Козелецького району Чернігівської області. Так його величають і в селі Софіївці Білозерського району Херсонської області. Так його величають у багатьох, багатьох населених пунктах нашої республіки. І заслужено величають. Тут нікуди не дінешся!

Багато є причин німоти й хрипоти сільських радіомереж. Там, дивись, п'яний шофер повалив стовпа. Там стовпи самі попадали, підгнивши, там дріт поїла іржа, а там ще щось, а там ще щось. Але головна причина — байдужість. Ця похмура сестриця бюрократизму часто викидає такі колінця, що по-вовчому можна завити.

Здавалося б — хіба так важко підняти повалений чи підгнилий стовп? Кілька годин — і ділу кінець. І радіо в хатах колгоспників загомонить. Та дуже часто буває так, що рік лежатиме колодою отой злощасний стовп, рік мовчатиме радіо, а зв'язківцям, а керівникам села й за вухом не свербить. Лежить? Ну й хай лежить — по-о-думаєш, яка біда!

Не мені вам, вельмишановний Георгію Захаровичу, пояснювати, що таке радіо і яка його роль у політичному й культурному житті нашого народу.

Отож я, визнаючи критику на свою адресу цілком слушною, пропоную вам укласти пакт рішучого спільного наступу (скорочено ПРСН) проти тих «діячів», через байдужість і недбальство яких радіо стає «великим німим».

Я пропоную наступ розпочати навально й рішуче, «молотити винуватців,— як щиро радять автори листів,— у два ціпи, молотити так, щоб пір'я з них летіло, щоб до нових віників пам'яталося».

Сподіваюся на Вашу згоду. Отже, в наступ, вельмишановний Георгію Захаровичу. Ви з того кінця, я з цього кінця — і порядок у роботі радіомережі восторжествує.

Хай скрізь говорить радіо!

Від усього серця,
од вашого ПЕРЦЯ.

ЙОГО ХОББІ

Кожна людина має своє хоббі. Одні захоплюються збиранням і колекціонуванням гудзиків, інші підбирають бездомних кошенят, ще інші...

До ще інших належить Володимир Михайлович Овсяников. У нього своє хоббі.

Обійнявши три роки тому посаду директора Могилів-Подільської туристичної бази «Дністер», він захопився добиранням на відповідальні посади людей, яких десь хтось «образив».

Лідію Соколовську, наприклад, за її словами, образили керівники тамтешнього автотранспортного підприємства 01013 і звільнили з посади бухгалтера. Правда, подейкують, що вона протягом трьох років не могла ніяк розібратися, де власна кишеня, а де державна, де свої гроші, а де чужі. І тільки коли її звільнили з посади й зробили у трудовій книжці відповідний запис, тоді Лідія Соколовська начебто все зрозуміла.

Та недовго довелось Соколовській тужити: незабаром її знайшов Овсяников і призначив на посаду головного бухгалтера керованої ним бази. Тепер вона за його спиною, як у бога за пазухою.

Олену Ошовську «образили» в іншому місці — у комбінаті громадського харчування, там вона працювала касиркою їдальні № 10.

Єдиною підставою для звільнення було те, що вона постійно намагалася робити людям «добро» — перепродувала у їдальні горілку і самогон, але її не зрозуміли. Особливо це не сподобалось місцевій міліції.

Не встигла Ошовська й сльозу пустити від тяжкої образи, як її тут же запросив до себе на базу Володимир Михайлович і, навіть не заглянувши в трудову книжку, призначив одразу аж на дві посади: завідуючою складом та ще й кастеляншею. І Ошовська відчула себе на базі не гірше, ніж у їдальні № 10.

Тепер у її розпорядженні майже всі матеріальні цінності. З ними вона що хоче, те й робить; як хоче, так і комбінує.

Як завідуюча складом, видає ті цінності кастелянші, тобто сама собі. Сама з себе списує, сама собі й записує.

А коли ревізори з Вінницької обласної ради по туризму ревізували її як завідуючу складом, то вона всі свої гріхи списувала на кастеляншу. Коли ж ревізували її як кастеляншу, то вона всі гріхи кастелянші списувала на завідуючу.

До цього, судячи з усього, вона додумалася не сама.

Подала їй ідею та ж сама Лідія Соколовська — головний бухгалтер бази.

Та ось нещодавно народні контролери вирішили перевірити Олену Ошовську одночасно і як завідуючу складом і як кастеляншу. І тут же виявили велику нестачу білизни.

Ошовська, щоправда, спробувала вивернутись — поклала на стіл фіктивну довідку про те, що ніби та білизна у пральні.

Народні дозорці — до пральні, та не було і немає там тієї білизни...

Її, ту білизну, наче корова язиком злизала. А разом із нею ще чималу кількість інших матеріальних цінностей.

Тож, як бачите, недарма старався директор, добираючи собі кадри з «ображених». Є тепер кому списувати і що списувати на державу.

Уже досписувались до того, що замість запланованих тисяч прибутків база зазнає тисячні збитки.

От у що вилилось овсяниковське хоббі!

І. ГАЛИЦИН.

Вінницька область.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Голубчику, та за таку характеристику з мене півлітра!

Телеграфне агентство Перця

ГРУПОВИМ МЕТОДОМ

Ось уже кілька років так працюють водії київських тролейбусів на маршруті № 19 (площа Космонавтів — вулиця Якіра). Юрби пасажирів чекають тролейбусів на зупинках, замість чотирьох-п'яти хвилин, по півгодини й більше. Потім з'являється одразу кілька машин, які ідуть впритул одна до одної. Груповий метод роботи дозволяє водіям весело проводити час, на ходу обмінюючись новинами, обговорюючи цікаві книги та кінофільми. Пасажирам завжди приємно і радісно мати справу з такими дружними людьми!

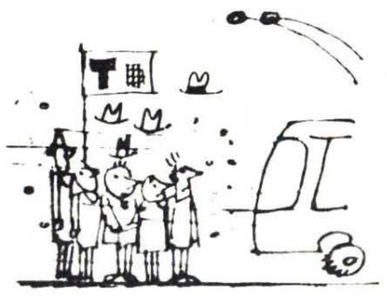

ЕКЗАМЕН НА МІЦНІСТЬ

Цікавий експеримент проводить у радгоспі «Вільному» Первомайського району Миколаївський облміжколгоспбуд: як довго може простояти в незавершеному стані приміщення нових дитячих ясел і не розвалитися. Поки що фундамент, стіни й дах витримують екзамен на міцність. Пішов уже другий календарний рік, а вони ще не дали жодної тріщини.

За експериментом з великим інтересом стежать малюки та їхні вихователі — з вікон старих дитячих ясел, що містяться у старій-престарій хижі.

СПРОСТУВАННЯ ТАП

Жителі села Черлян і Мавковичів Городоцького району на Львівщині поскаржилися, ніби міст, який з'єднує обидва села, у такому стані, що добратися з одного берега на інший під силу тільки майстрові спорту із стрибків у довжину.

З Городоцького райвиконкому повідомили, що факт не відповідає дійсності. Справді, міст в аварійному стані, але річка в цьому місці така вузька, що її може перестрибнути і першорозрядник.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

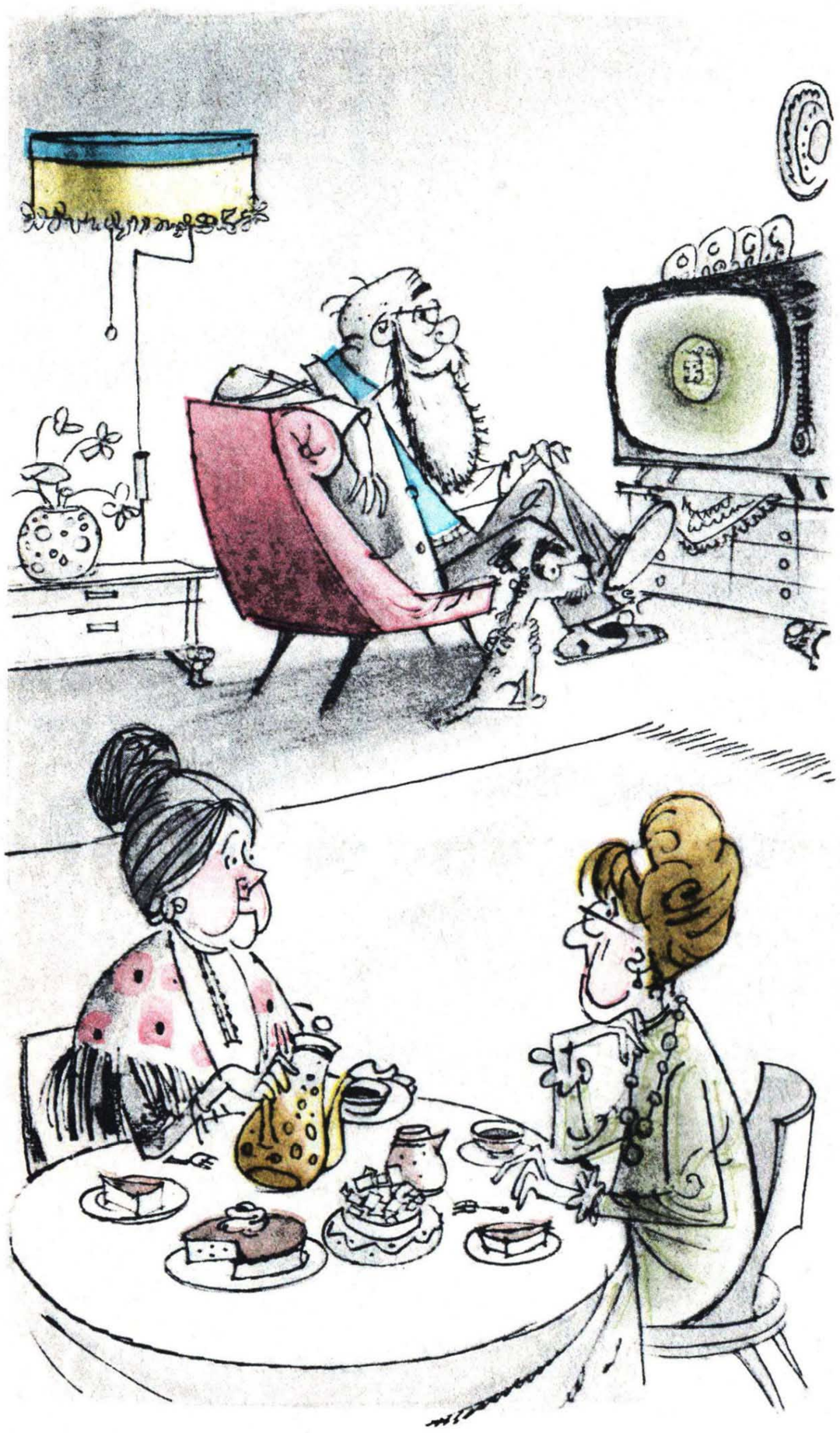

—Мій старий придурок молодого з себе корчить. Бач, бороду відпустив...

ПОМСТА

УСМІШКА

На квартирі Шмигуна пролунав дзвінок.

— Алло! Товариш ревізор? Це знову я, Держикрай. Пояснити хочу дещо, та по телефону незручно.

— Ага, розумію! Ти ось що: бери пляшку коньяку, краще вірменського, і до мене! Ясно?

— Та я б радий! Тільки... хіба ж у вас зручно?

— Не хвилюйся! На те в мене і кабінет.

— А раптом ваш начальник зайде?

— Ну то що ж! Про всяк випадок прихопи не одну, а дві пляшки, щоб потім не бігати.

— А що порадите на закуску?

— Візьми ковбаски домашньої, шинки, лимонів не забудь. І скорішe!

— Спасибі за пораду. Прямо гора з плечей... Лечу!

Шмигун поклав трубку і радісно потер руки:

— Так тобі й треба, Держикрай! Не будеш помилятися номером!

О. АЛЕКСАНДРОВ.

м. Ялта.

Зрозумійте дармоїда!

Так воно вже повелося в народі, що дармоїда споконвіку не поважають. Ви ніде не побачите, щоб дармоїда десь посадовили в президію. Або повісили його портрет на Дошку пошани. Або присвоїли йому звання «Заслужений дармоїд республіки».

Ну, нехай не поважають. До цього він уже якось звик. Але ж навіщо так зневажати, навіщо ставитися до нього з такою байдужістю? Його, бідаку, треба також зрозуміти.

Уявіть собі, ходить отакий молодий здоровань і не знає, куди його приткнутися. День ходить, два, місяць, рік. І стає йому так тоскно, що аж вити хочеться. От він і виє (переважно під гітару). А коли й це не допомагає, то, щоб якось розвеселити душу, напивається й тиче кулаком у фізіономію ближнього та одержує п'ятнадцять діб. Як не є, а все ж таки розвага.

Але й напитися також не завжди вдається, для цього як мінімум потрібні гроші. Отож вони (дармоїди, звичайно) і вдаються хто до крадіжок, хто до шахрайства, хто до спекуляції. Гадаєте, від злості вони це роблять, від якоїсь внутрішньої капосності душі? Нічого подібного. Роблять вони це тільки від нічого робити.

Житель Мукачева М. Деметер цілими днями ходив вулицями і не знаходив собі місця. Ровесники його вчаться або працюють, а він нудився. І хоч би хто на нього яку увагу звернув! От він узяв та й пограбував одного громадянина. І знову не звернули уваги. То він через три місяці пограбував іншого громадянина та ще й побив його. Тоді нарешті помітили.

Так само й жителі Хуста Б. Шматов і М. Бродович довго чекали, поки на них звернуть увагу. Але ніхто й оком не кинув у їхній бік. Звичайно, таке демонстративне ігнорування ображає. І хочеться щось утнути. Вони й вдалися до шахрайства — видурили в сусідки 600 карбованців. Дрібниця, звичайно, але приємно. Розважились. І нарешті довели всім, що існують у місті Хусті такі громадяни.

Житель села Товтри Заставнівського району, що на Буковині, був засуджений, повернувся, але працювати не став. І отак з півроку нидів, чекав, коли ж йому хтось зауваження зробить. Не дочекався. Нарешті, щоб якось утвердитись, визначити своє місце в суспільстві, він вчинив злісне хуліганство, за що був удруге засуджений до позбавлення волі. Знайшов, таким чином, своє місце.

Отож я й кажу, що дармоїд дуже переживає, що ним отак нехтують. Він, власне, не вимагає, щоб його до президії обирали чи на Дошку пошани вішали. Але елементарної уваги до себе потребує. Ну, щоб його бодай десь на облік узяли. Так навіть і це не завжди роблять.

Звичайно, не те, щоб зовсім уже не обліковували. Але частенько той облік існує про людське око. Для ревізії. Запитають часом: облік є? То можна відповісти: аякже, ось, будь ласка, списочок.

Ото і в Хустському районному відділі внутрішніх справ був такий список. І в ньому значилося аж сімнадцять дармоїдів, серед яких, мовляв, ведуть відповідну роботу. А в той же час у районній лікарні було взято на облік аж сімдесят два чоловіки, які систематично зловживають спиртними напоями, сиріч п'яндиги. І всі вони, між іншим, також і за холодну воду не беруться.

В Ужгородському міському відділі внутрішніх справ значилося двадцять два громадянини, які протягом значного часу вперто уникають будь-якої праці. Двадцять два, запам'ятали? А в той же час у міському нарсуді було заведено справи на сорок дев'ять осіб, які ухиляються від сплати аліментів, бо ніде не працюють.

Отакий нерідко облік буває.

Та й облік іще ж не все. Дармоїд потребує не лише, щоб про нього знали. Він потребує, щоб з ним як слід поговорили, щоб його суворо попередили про необхідність трудовлаштуватися і точний термін встановили. А коли й це не допоможе, то щоб і до відповідальності притягли, бо ж таки для нього, дармоїда, спеціальний закон видано.

Отож є що робити. То й треба робити. Тільки не так, як, наприклад, у тому ж Заставнівському районі, що на Буковині. Тут прокуратура порядком нагляду встановила, що виконкоми сільських Рад, районний відділ внутрішніх справ не виконують покладених на них обов'язків щодо виявлення дармоїдів, їхнього трудовлаштування та ліквідації дармоїдства в районі. І звернувся виконуючий обов'язки прокурора тов. Жуков до райвиконкому. Просив розглянути це питання на засіданні виконкому, вжити заходів до посилення боротьби. Прочитав це подання голова райвиконкому тов. Яценко і накреслив у лівому верхньому кутку розгорнуту резолюцію: «Тов. Жуков! Боротьба з дармоїдством у такій же мірі стосується і прокурора району. Про виявлені Вами факти дармоїдства подавайте матеріали райвідділу міліції для притягнення винних до відповідальності». І розписався. І повернув подання прокуророві. Щоб знав. Популярно, як бачите, все розтлумачив. Поставив-таки прокурора на місце.

А дармоїди, дізнавшись, що від них отак відмахуються, мабуть, образились. А може, й не образились. Може, вони, навпаки, аплодують товаришеві Яценкові, відзначаючи його неабияку винахідливість і дотепність.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кореспондент Перця.

Закарпаття — Буковина.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Незвичайні ситуації

— Так критикувати, як ви мене критикували на загальних зборах, може тільки справжній спеціаліст. Отже, призначаю вас своїм заступником!

Без слів.

— Сама подумай: я написав 277 анонімок на чесних людей, то хіба я маю право після цього на світі жити?..

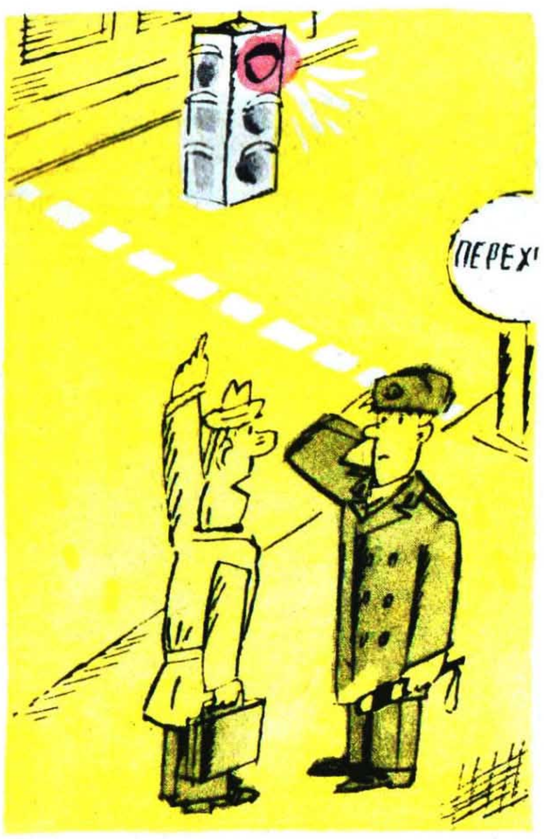

— Товаришу старшина! Мабуть, світлофор зіпсувався, бо вже з годину чекаю зеленого світла, а він усе червоне показує.

— Як одержиш зарплату, то не забудь випити сто п'ятдесят!

Без слів.

ЯКБИ НЕ РОЗКРИВ РОТА...

МАЙЖЕ БАЙКА

Бобра викликали на лісовий килим.

Лев сказав:

— Слово для інформації має Ведмідь.

— Товаришеві Бобру було доручено відповідальну ділянку господарства — будівництво, — інформував Ведмідь. — Проте Бобер досі лапою об лапу не вдарив. А проминуло вже два місяці.

Лев докірливо подивився на Бобра:

— І не соромно?

Бобер опустив очі долу. Думав: «Відкрий рота, скажи всю правду, виженуть».

Бобер скромно мовчав.

Громада вирішила: «Врахувавши правильне розуміння Бобром критики, обмежитися зауваженням...»

За кілька місяців Бобра знову викликали на лісовий килим. Інформував знову Ведмідь:

— Товариші! Товариш Бобер досі не зробив відповідних висновків. Будівництво у лісі не посунулося ні на крок...

Боброві довго милили шию. Били на совість. Наприкінці оголосили йому догану.

Бобер думав: «Відкрию рота — виженуть».

Мовчки почухав потилицю і на задніх лапках покинув лісовий килим...

Наступали холоди.

Бобер знову стояв на лісовому килимі.

Лев стукнув лапою по пеньку:

— Скільки це буде тягнутися? Зима на носі! Молодий, енергійний, а роботи ні на йоту...

«Розкрию рота, — подумав Бобер, — все одно виженуть. Краще помовчу».

Лев удруге стукнув лапою по пеньку:

— Розжирів, розлінився!..

Тут Бобер не витримав. «Була не була», — думає. Розкрив рота:

— Товариші...

Усі глянули на Бобра, і очі їх зробилися круглі від здивування. У роті в Бобра не було жодного зуба...

— Як це зрозуміти? — по хвилі мовчанки спитав Лев. — Коли? Де?

— Давно. Років п'ять тому... Вигризав матеріали у «Головліспостачбуді»...

Євген ДУДАР.

Ця настирлива інспекція

Заходжу до начальника Козятинського відділення Південно-Західної залізниці товариша Макогончука, а він — не в настрої.

— Чого це,— питаю,— такі розстроєні?

— Настроїшся тут,— відповідає,— коли шепетівська санінспекція вже в печінках сидить.

— Чим же вона так завинила перед вами?

— При чому тут я! Перед робітниками нашими, перед залізничниками — ось перед ким вона завинила! Ясно?

— Не зовсім...

— Додумалась — нашу залізничну лазню закрила! Де тепер робітникові помитися? Де, я вас питаю? Не за себе душа болить — у квартирі ванну маю,— а за щирих трудівників, котрі...

— Пробачте,— перебиваю,— а може, у тій лазні антисанітарія розвелася?

— Яка там антисанітарія! — махнув рукою товариш Макогончук.— Не сподобалось їм, що ми брудну воду з лазні у річку Косацьку випускаємо! Там і річки тієї...

— А у вас що — очисних споруд нема?

— Як це — нема? — здивувався товариш Макогончук.— Є! Прекрасні, нові споруди! Тільки лазню до них ще не підключено.

— Так а чого ж...

— А принципово! От нехай вони спочатку її відкриють, а тоді ми подумаємо — підключати її до споруд чи не підключати. Це вже наш клопіт!

Он воно що... Ну, коли на принцип пішло, тоді звичайно...

Не менш принциповими товаришами виявилися і директор шепетівської міської лазні т. Кучер та директор комбінату комунальних підприємств, якому та лазня підпорядкована, т. Слободчиков. Вони теж потихеньку випускають брудну воду в ставок біля цукрокомбінату. І хоч цієї лазні інспекція ще не закрила, але змушена була закрити розташований поряд філіал заводу безалкогольних напоїв, який добував, у пляшки розливав і у продаж пускав знамениту «Шепетівську» мінеральну водичку. У тій водичці — споживачі знають! — стільки солей усяких корисних розчинено, що й не розказати! І от прийшла санінспекція і заборонила випускати «Шепетівську»... Бо, окрім солей корисних і лікувальних властивостей, знайшла вона в тій водичці ще й не дуже корисні бактерії, які пробралися туди саме з отого, забрудненого банними водами, ставу.

То ви думаєте, директор комбінату комунальних підприємств або директор лазні хоч вухом повели?

— А нам яке діло! — знизали вони плечима.— Обійдеться народ і без «Шепетівської», Нехай «Єсентуки-17» п'є!

Є у Шепетівці, правда, товариші й не такі принципові. Ну, наприклад, керівники цукрокомбінату, які довгий час випускали у той же ставок гарячу, обезкиснену воду, від якої все живе догори животиками переверталось... Та після довгої виснажливої боротьби з санінспекцією цукровики нарешті здалися і почали будувати систему закритого циклу, з якої ні краплі, кажуть, у ставок вже не капне...

Поступилися нарешті своєю залізобетонною принциповістю й керівники асфальтового заводу — після того, як прискіплива санінспекція кілька разів закривала його. Нарешті шепетівцям легко зітхнулося: на димарях заводу стоять надійні димовловлювачі.

Уже потроху почало було здаватися свої принципові позиції перед занозливою шепетівською санінспекцією навіть Міністерство м'ясної та молочної промисловості УРСР. Після того, як санінспекція погрозилася закрити деякі цехи на шепетівському м'ясокомбінаті, міністерство, в особі заступника міністра т. Юхименка, пообіцяло відпустити комбінатові у цьому році 150 тисяч карбованців на очисні споруди. Пообіцяло, а тоді, правда, швидко й оговталось: а принциповість же як?

І перенесло свою обіцянку в туманну віддалену перспективу: десь на 1976—1980 роки.

Не має спокою від шепетівської санінспекції й Міністерство комунального господарства УРСР. Річ у тім, що в Шепетівці давно вже назріла потреба будувати нові, потужніші міські очисні споруди. А для того, щоб будувати, треба мати на поточному рахунку 2,5 мільйона карбованців.

— Ну, тисяч триста ще, туди-сюди, знайдемо,— пішли на компроміс у міністерстві.— А то вже — шукайте, де хочете.

Ох і настирлива ця санінспекція! Ох і набридлива! Ох і зловредна! Немає від неї спокою різним поважним установам і не менш поважним товаришам, які в тих установах працюють. Закрити б її, чи що?.. А справді, от би закрити! От би вже легко зітхнули усі оті вищеозначені товариші! Не знаємо, правда, як населення, але то вже — діло десяте...

В. БОЙКО.

Хмельницька область.

СІЛЬСЬКИЙ ДЕТЕКТИВ

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Завідуючий клубом: — Дуже підозріло, товаришу дільничний. Кому це в нашому селі взимку до клубу закортіло?..

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Він задумав завести велику бібліотеку.

Скривдили
ЛЮДИНУ

ГУМОРЕСКА

Сергійко, син Петра Сергійовича та Ніни Іванівни, урочисто пообіцяв, що не торкнеться манної каші, якщо Петро Сергійович не поведе його в зоопарк. Ніна Іванівна ж сказала Петрові Сергійовичу, що нема чого ходити на поводі у дитини.

Та минуло чверть години, й батьки капітулювали. За ці чверть години Сергійко (подумати страшно!) не підніс до рота навіть росинки. Довелося йти у зоопарк...

Вони стояли подовгу біля кожної клітки.

— Диви-но, тату, тигр! — казав Сергійко.

— Хижак, — авторитетно зауважував Петро Сергійович.

— Диви, лев!

— Хижак.

— Заєць!

— Хижак!

— Тату, хіба зайчик теж хижак?

— Ще й який! Запитай у моркви, — відповів Петро Сергійович.

Біля кліток з папугами стояв лемент. Тут лунала англійська, німецька, французька мови. Очевидно, папуги були поліглотами. Однак відвідувачі успішно їх перекрикували.

Петро Сергійович теж крикнув. Папуга відповів.

— Ти чув, що він мені сказав? — запитав Петро Сергійович сина.

— Ні, — чесно відповів Сергій.

— Ну, слава богу. Але йому це все одно не минеться. Ходімо до директора.

Огляд директора не входив у вартість квитка, однак їх пропустили мовчки. Все може буть! Може, верблюд повівся нешанобливо.

— Я мушу поскаржитись на вашого підлеглого, — сказав Петро Сергійович. — Я маю на увазі папугу на ймення «Мавр». Разом із сином я стояв біля клітки й тихо-мирно дивився на нього. Потім я щось сказав. Не пам'ятаю, що саме. Але це не має значення. Важливо, що він мені відповів.

— А що він вам відповів? — запитав директор.

— Я не можу при дитині повторити. Це неподобство!

— Все-таки я хотів би знати, що він вам відповів?

— Гаразд, я повторю... Сергійко, вийди на хвилинку. Зачекай мене за дверима... У мене просто язик не повертається. І головне, не соромиться дитини!

— Що ж він сказав? — ще раз запитав директор.

— Сказав: «Від йолопа чую!»

Олександр КУЛИЧ.

м. Одеса.

Злізайте
приїхали!

ЩОБ АЖ-АЖ!

— Ну й нахаба цей Матюшин, — подумав Василь Павлович Любченко і зручніше вмостився у службовому кріслі далекорейсового автобуса. — І Калинчук — теж негідник. Ти ба, скільки народу в автобус напхали! І це ж усе — без квитків. От рвачі! Ні, треба б їм добре всипати, — Василь Павлович потряс кулаком у кишені. — Щоб аж-аж! Дивитися сором... — і він одвернувся, щоб не бачити цього неподобства.

— Розпочинай, — тим часом кивнув Матюшин другому водієві Петру Калинчуку і зупинив машину.

— Так, — лагідно проспівав Калинчук. — Громадяни пасажири, прошу сплатити вартість проїзду. Тільки швиденько. Раз-два... Бабусю! Ага, ви, ота, що з гускою... Як куди ставити кошик? Ну, на голову поставте. Та не сусідові, а собі. Як в Індії, бачили? Ось так... Всі хочуть їхати. А тепер передавайте гроші. Як, уже передавали? Ще в Христинівці? А хто бачив? Не божіться, а платіть. Швиденько, а то висаджу...

А ви, товаришу? Чого смієтесь? Ви, отой, що портфель у зубах тримає. З вас теж три карбованці. Як? Уже сплатили? Кому? Мені? Люди добрі, гляньте на цього нахабу — він, бачте, уже сплатив вартість проїзду! Совість треба мати!

Може ви, тітонько, теж передавали гроші? Не чую! Передавали? Що-що? Квиток вам виписати? Ну, знаєте, попрошу без дотепів. Пообідати мені у Києві треба за щось? Отож-то. А кому не подобається, нехай вийде. Нехай вийде, кажу! Так, хто ще не розрахувався? Один, два, три... Біля водокачки хто заходив?.. Отак би й одразу. А це що за тип на службовому місці розсівся? Ще й очі заплющив, удає, що заснув. Ану теж три кар...

— Тс-с-с... — схопив колегу за руку Матюшин. — Ти що, не бачиш — це ж Любченко, відповідальний працівник нашого автопідприємства. У нього спецзавдання — нашу з тобою роботу контролювати. Не займай, хай дрімає.

— Ну, якщо контролер, то нехай їде безплатно, — погодився Калинчук. — Тільки того... Щоб востаннє.

...У Києві Василь Павлович встав, з огидою подивився на водіїв і мовчки вийшов. «Не хочу й зв'язуватися з такими здирниками, — сплюнув він убік і постарався чимшвидше забути про цю неприємну, ганебну для їхнього христинівського автопідприємства історію.

Та хтось із пасажирів, виявляється, не забув. І написав дирекції автопідприємства. Боже, що тут зчинилось! Всипали водіям, всипали й Любченкові. Та так, що аж-аж! Подумати страшно: по догані всім вліпили. Водіям — за те, що калимили, Любченкові — за безконтрольність. Пам'ятатимуть до нових віників!

Їй-право, оце аж шкода людей. А ми ще, признатися, хотіли, було, розповісти у цьому ж фейлетоні ще про один такий випадок... Про те, як водії Гайворонського автотранспортного управління № 10032 І. Ф. Чабанюк та М. А. Осипчук, везучи пасажирів з Києва до Гайворона, теж «заробляли» таким же робом собі на обід. За всіма даними, обід у них вийшов на славу... Але як подумаєш, що і в Гайвороні на Кіровоградщині з цими водіями можуть точнісінько так же круто обійтися, як і з їхніми колегами на Черкащині... Мороз поза шкірою продирає! Це ж по догані люди можуть схопити!

Ні, краще вже промовчимо про цей випадок. Не будемо псувати, як то кажуть, товаришам водіям апетиту!

Г. ЛОЗОВА.
М. ПРУДНИК.

Олексій ЗАРИЦЬКИЙ

МЕМУАРИСТ МИКОЛА

В Миколи фактів — чималий
запас.
Він знає все: хто геній був,
а хто нездара.
Про всіх письменників,
Що відійшли од нас,
Писав Микола
Й пише мемуари.

...Болить у мене щось —
Не те здоров'я вже:
Не помагають ані ліки,
ні уколи...
Напевно, і про мене
Вже
Струже
Для вас, нащадки,
Спогади Микола.

З білоруської переклав
Ів. НЕМИРОВИЧ.

Мал. И. КОГАНА

— Тільки в тролейбусі й відчуваю себе молодим!

Дали перцю!

Навіть недосить обізнані з новітньою агротехнікою трудівники колгоспу «Шлях до комунізму» Софіївського району на Дніпропетровщині помітили, що їхній головний агроном Зубцов В. В. надто захоплюється хімізацією. І де треба, сипле, і де потреби немає — теж щедро поливає.

— Глядіть, Володимире Вячеславовичу, не передайте куті меду! — застерігали його колгоспники.

— Хімікати — не мед, а рослини — не кутя, — відмахувався головний агроном і бризкав та поливав хімікатами доти, доки геть не потруїв посіви соняшника й городини.

Колгоспники написали про це Перцеві.

Начальник Софіївського районного управління сільського господарства тов. Голота повідомив редакцію, що за серйозні недоліки в роботі Зубцова В. В. з посади головного агронома колгоспу звільнено.

Дали перцю!

О. Л. Чухлян влаштувалася на роботу, як кажуть, за покликанням. Контролером ощадної каси села Капустине Шполянського району Черкаської обл ті вона стала тільки завдяки великій любові до грошей. І не тільки до своїх. Вона з готовністю могла дати притулок у своєму гаманці і асигнаціям вкладників. Чухлян кілька разів навіть намагалася це зробити.

Вкладники своєчасно помітили і розгадали пристрасть контролера до чужих заощаджень і написали про це Перцеві.

Начальник Черкаського обласного управління трудових ощадних кас і держкредиту тов. Романенко повідомив редакцію, що Чухляк О. Л. з роботи знято.

Переплутав

Возить Петя на машині
Силос-конюшину.
По дорозі попросилась
Дівчина в кабіну.
Слово, друге... І помалу
Почалась «зав'язка»:
Петя каже: — Любо з вами,
Ви — неначе казка.
Як зовуть вас?
— Звуть Галина.
— А я звуся — Петя...

Через мить автомашина
Вже була в кюветі.
Якось вибрались з кабіни,
Сіли на укосі.
Петя стогне: — В чім причина?
Я не знаю й досі...
Тяга справна, добрі гальма —
То ж нова машина!..
— Я скажу, — озвалась Галя, —
В чому тут причина.
Коли вибігла корова
З поля на дорогу,
Ви натисли не на гальма,
А мені на... ногу.

Борис ТРОХИМЧУК.

с. Здовбиця
Здолбунівського району
Рівненської області.

Уявіть собі...

Оксент ФЕДОРЧУК

Уявіть собі, що ви зібрались в Мотовилівку. Вийшли на перон, чекаєте електропоїзда. Дивитесь, по перону у форменому кашкеті чинно походжає машиніст, потім, спльовуючи крізь зуби, раптом вас запитує:

— Вам куди?

— У Мотовилівку, — відповідаєте.

— У Мотовилівку не їду, — каже він. — Беру тільки до Вапнярки і Крижополя. Бажаючі є?

Безглуздя, скажете ви. Такого з машиністами трапитися не може. Згоден. А от з таксистами це трапляється чомусь на кожному кроці. Державними машинами вони розпоряджаються, як своїми власними.

«Цей метод перейняли уже і деякі провідники, — пише нам робітник заводу імені Фрунзе із міста Сум Валентин Іванович Підлужний. — 6 серпня я з сином повертався з Києва додому поїздом № 214. У нас були квитки у вагон № 4 з зазначеними місцями — 37 і 38. Уявіть собі, яким було наше здивування, коли на ці місця провідниця посадила пасажирів без квитків. Це МОЇ місця, — заявила вона нам,— і я ними розпоряджаюся, як хочу».

А тепер уявіть собі, що ви замовили на зиму кожуха, а на літо — купальник. Замовили, заплатили гроші, оформили все те документально і... наслідки: кожух вам шиють на липень місяць, а плавки просять забрати в ніч під Новий рік або навіть на день раніше. Щось подібне трапилось з Врадіївським міжколгоспним шляхобудівельним управлінням, що на Миколаївщині.

«Ще в березні місяці, — пише до редакції головний інженер управління т. Євтушенко, — ми відправили до Одеської центральної авторемонтної майстерні, яка розташована по вулиці Багатого, 47, двигун «ЗИЛ-ММЗ-555». Після цього ще один — 11 червня, третій — 11 липня, а четвертий — 17 вересня. І, уявіть собі, жодний до цього часу не відремонтований».

Звичайно, це — неподобство, але для порівняння слід мати на увазі, що реммехзавод у м. Славуті (Хмельницька область) ремонтує тракторний навантажувач ТЛ-3 для того ж Врадіївського міжколгоспшляхбуду ще довше. І важко собі уявити, як почували б себе замовники, коли б раптом Вознесенський філіал Миколаївського шиноремонтного заводу перейшов від ремонту шин на пошиття гумових чобіт. Певні, що всі замовники в тих чоботях ходили б, якщо не в червні, то в липні, але тільки не навесні чи восени. Бо саме на цьому заводі ремонтують врадіївські автошини, жодна з яких своєчасно готовою не була.

Дещо іншу картину намалює ваша уява, коли раптом перед вами постане чоловіка, який купив для свого власного користування, скажімо, автомашину. Заплатив за неї чималенькі гроші, потім сів і поїхав кудись в гості, та несподівано загруз чи поламався. Що той чоловіка робить? А нічого. Вилазить з машини, махає на неї рукою, сідає в поїзд і спокійнісінько їде додому. І, уявіть собі, після цього спокійнісінько спить, спокійно відвідує збори, виступає на нарадах і ні разу не звертається до невропатолога.

Такого не може бути, заперечите ви. Такого не буває. Не буває, якщо та машина власна. А якщо державна?

То, уявіть собі, щось таке трапилося з директором Долинського цукрозаводу, що на Кіровоградщині. Саме з цього заводу у селище Молодіжне послали могутній кран, щоб він з котлована під майбутню будівлю повитягував блоки і поглибив яму. Коли це було зроблено, кран покинули напризволяще. Він, пишуть, і нині там.

Щоб ви повніше уявили собі наслідки діяльності головотяпів, намалюємо ще дві-три картинки. Перша: ви потрапляєте в село Ворошилівку Тиврівського району на Вінниччині. Перед вами котить хвилі Південний Буг. Якщо він на цей час справді «котить», а не під кригою лежить, і якщо вам потрібно перейти на протилежний берег, то, безперечно, цікавитесь, як це зробити.

— Дуже просто, — відповідають вам жителі села. — Скидайте чоботи, закочуйте штани — і через Буг...

— А він що, у вас мілкий?

— Та через міст.

— А міст де?

— А ондечки. Бачите, дорога ніби під воду тікає. От саме там, під водою, уявіть собі, й знаходиться наш міст.

Для кращої орієнтації начальник Тиврівського районного шляхового відділу В. Ф. Білостенний розпорядився по боках мосту, там, де мали бути поручні, понакидати каміння. Далі цього він поки що не пішов.

Зовсім іншої конструкції міст у селі Землянці (Глухівський район Сумської області). Такої конструкції, що по ньому, уявіть собі, ходити взагалі не можна. Бо першої-ліпшої хвилини він, того й дивись, розвалиться. Інколи сюди приїздить голова місцевого колгоспу, підходить до того моста й думає. Думає: будувати йому новий місток чи ні. І вирішує не будувати. Щоб нащадки довше згадували про його перебування на посту голови.

Вчителі та учні Криничанської середньої школи (Устинівський район, Кіровоградська область) мають клопіт не з мостом, а з канавами, заповненими водою. Колись давно на прохання громадськості села в тресті радгоспів вирішили до існуючого будинку школи прибудувати спортзал. Тутешній радгосп уклав договір на будівництво з «Кіровоградсільбудом». «Кіровоградсільбуд» доручив це діло пересувній механізованій колоні № 134. ПМК-134 прислала до школи екскаватор, той викопав у шкільному саду чималенькі канави, згодом вони заповнилися дощовою водою, і на тому, уявіть собі, все скінчилося. Школярі та непенсійного віку педагоги щодня стрибають через ті канави і згадують злим і нетихим словом керівників «Кіровоградсільбуду».

Але тим, уявіть собі, це абсолютно байдуже...

Пес і Місяць

[Закарпатська байка]

В селі Абранці в Закарпатті
Не рік, не два як виє Пес.
Якби голодний вив при рідній хаті, —
В тім не було б чудес.
А то ж був сторожем, законно був у штаті,
При непоганій би й зарплаті, —
Жив, словом, ніби Крез.
Ет ні ж, на Місяць, знай, він виє й виє,
Та так, що чути в Коломиї,
Луна доходить аж у Київ
(Щоправда, в Ужгород щось не дійшла).
Раз каже Місяць Псові: «Ну й діла!
Нічого я не розумію,
Чи горе в тебе, чи набралось зла —
Чого б то гавкать, а не спати?»
«Ех, — каже Пес, — про всю мою біду
І віршами не розказати,
На прозу перейду;

Року 1969 мешканці села Абранка на Закарпатті просто-таки врадувалися: Воловецький лісокомбінат почав будувати лазню. Держава, спасибі їй, виділила добрі гроші. Невдовзі появилися й стіни майбутньої лазні, на її даху красиво улігся і шифер. Та далі будівельники — ні пари з вуст. Пішла по селу, як у нас кажуть, велика смутка, бо воно, як на те, і вулиці у нас ще досі не освітлюються. Але мені настали веселі дні: мене зробили штатним сторожем біля тої лазні, ще й поклали на лапу 60 крб. Гавкну вночі якийсь там раз і сплю. Здавалося б, жити собі й не гавкати. Так де! Ні копієчки мені не перепадало — всю платню забирав мій господар Пумпинець І. В. А через кілька років ще гірше стало— замість грошей почали вимисувати 65 кг кукурудзяного борошна. А я що — свиня, щоб хлебтати з нього бовтанку! А роки собі йдуть, ідуть, а будова псується, псується...

От і виходить, як в байках мовляють:
Пес виє, гроші плачуть, а в селі
Старі й малі
Некупані гуляють!

Яка ж тут виплива мораль?
Пес вив і досі виє,
Бо декому ніхто ще не намилив шиї...
А жаль!

Байку склав А. ГРЕК
разом з усіма мешканцями села Абранка.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «ПАВЛІХА» — Любляна, «РОГАЧ» — Братіслава, «ШПИЛЬКИ» — Варшава, «ДИКОБРАЗ» — Прага, «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

— Тепер, коли всі діти виросли, просто не розумію, навіщо нам бабуся?

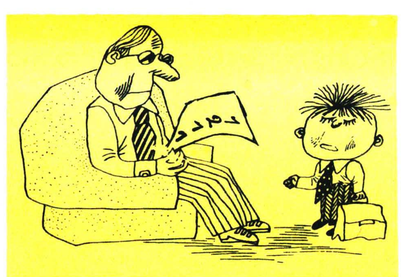

— Тату, не роби з цього трагедії. Головне — це здоров'я, а я на здоров'я, як бачиш, не скаржуся.

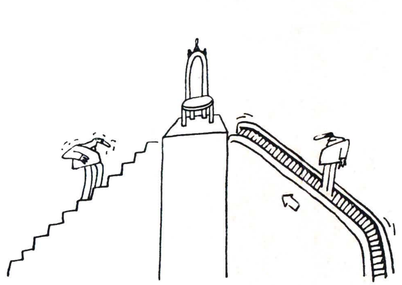

Різні шляхи кар'єри.

— Чому так запізнюєшся на роботу? Твоя кава уже прохолола.

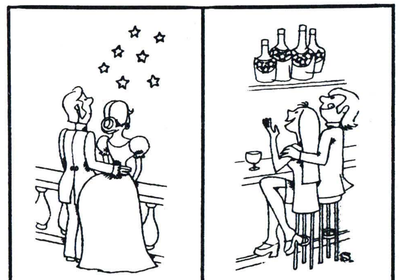

Колись і тепер.

— Я купую гриби і сметану, стараюся смачно приготувати, а ти віддаєш це псові?

Азіз Несін

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

Азіз НЕСІН — відомий турецький сатирик і гуморист. Скоро він відзначатиме своє шістдесятиріччя. Кілька років тому приїздив до Києва, був гостем «Перця».

Азіз НЕСІН завжди був і лишається активним поборником миру, соціального прогресу й свободи народів.

Її величності квасолі

Крамниця «Канаат» бакалійника Алі. Стамбул.

Дорога добродійнице наша!

Я пишаюся тим, що можу засвідчити вашій величності мою найглибшу повагу. Ось уже скільки часу ми не маємо честі бачити вас на нашому столі, у своїх мисках. Ця обставина нас дуже засмучує, і наші шлунки тому дуже гучно бурчать.

Уздріти обличчя вашої найблагороднішої особи важче, ніж побачити лице якогось короля.

Добродійко, благодійнице наша!

Змилостивіться над нами, бідними й страждущими! Адже колись ми варили квасолю каструлями і з радістю поїдали вас. Захопленню нашому не було меж А відтоді, як ви стали їжею в палацах і віллах, ви забули про нас, нещасних. Але ми, государине наша, не можемо вас забути.

Умочуючи хліб у підливу, ми уплітали вас і наїдалися по самісіньку зав'язку. При тому нам було зовсім байдуже, чи є у нас демократія, свобода і конституція, чи немає.

Наївшись од пуза, ми умлівали від спраги й пили стільки води, скільки влазило в пельку.

Лікарі довели й публічно оголосили, що ви надаєте нам чоловічих сил, якими ми так пишаємось. Так, государине наша, справжніми мужами робилися зовсім не ті, що виростали на молочному киселі. Тільки мужчина, котрий виріс на квасолевих бобах, набирався сили, знімав крик, зирив з-під лоба й хапався за ножа.

Але тепер ціна кілограма квасолі підскочила до шести лір! * Ми тепер зовсім не бачимо вас, ми перестали зустрічатися з вами за нашим столом, ми зовсім забули ваш смак!

Ваша величність квасольо!

Ви опора наша, на вас уповаючи, ми появилися на цьому світі, виростали, женилися, заводили чада і домочадців. А що за фокус ви устругнули, ваша величність? Хіба можна наїстися вами удосталь, якщо кілограм квасолі коштує шість лір? Ваша величність, ви обдурили нас, ви скривдили нас безбожно... Соромно вам, ваша величність! Ганьба!

Користуючись нагодою, я прошу вас, дорога благодійнице наша, ласкаво прийняти наші запевнення у найглибшій до вас любові.

* Ліра — основна грошова одиниця в Туреччині.

Я — гумовий кийок

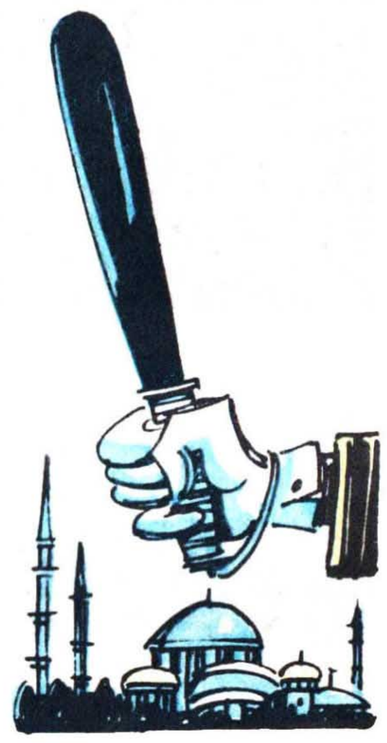

Я — гумовий кийок! Я родом з Америки. Переді мною з Америки насамперед прибула сюди демократія, потім «джип», а потім гумовий кийок, тобто я. Ми обоє, «джип» і я, добиралися сюди дорогою, яку проклала нам привезена демократія.

Я — гумовий кийок! Я проник до вас разом з американською допомогою, з надр американських щедрот. Я недовго плентався у хвості на новім місті, скоро я став вірнопідданим. Я став повелителем. Утруднення бувають завжди і скрізь. Можуть бути утруднення з автомобільними шинами або запасними частинами. А я тут як тут. Зі мною ніколи не буває утруднень. Мене завжди вистачає більше, ніж треба.

Я — гумовий кийок! Раніше тут не було навіть зубної щіточки, її заміняла зубочистка з дерева. До моєї появи людей періщили слоновою жилою. Потім слонову жилу було заборонено.

Я — гумовий кийок! На вигляд я чорний-чорний, з вигляду я еластичний. Але бійтеся моєї еластичності. До мого приходу власті застосовували дубову палицю, кизилові кийки. Але вони ламалися. Я ніколи не ламаюся. Я — ніби вправний політикан — чорний і еластичний. Я гнуся, але не ламаюся.

Я — гумовий кийок! Тим, хто не відає самих себе, я зроблю задоволення пізнати себе й мене теж. Я в руці поліцейського, я в нього на поясі. Коли для мене не знаходиться діла, я, наче чорна зловіща гадюка, вишу на цвяшку біля дверей.

Я — гумовий кийок! Найбільше й найгеніальніше відкриття двадцятого сторіччя — це я. Кажуть, що є якийсь атом, кажуть, що є якась термоядерна бомба. Але переді мною вони ніщо. Я навис, як дамоклів меч. Під сінню моєю дрімає свобода.

Я — гумовий кийок! Коли я завдаю удару, то вчувається якийсь чудодійний неповторний звук. У всіх людей, у всіх народів я викликаю сум. Переді мною навіть німий заговорить на повний голос, ворона перетвориться на папугу, недорікуватий заллється солов'єм. Я допитую раніше слідчого. Переді мною ви корчитеся, як муштрована мавпа. Я накажу вам говорити — і ви заговорите. Я накажу вам замовкнути — ви замовкнете. Коли ви будете благать Аллаха, я не почую ваших печальних зітхань. У мене є тулуб, але немає ні ушей, ні очей, ні серця.

Я — гумовий кийок! Це я розганяю тих, хто хоче збиратися вкупі. Це я тягну на дибу ворогів свободи, це я оберігаю демократію. Гей, люди, я — гумовий кийок! Ось вам моє останнє слово. Твердо запам'ятайте: якщо я сьогодні вперіщу по спині вашого сусіда, а ви при тому не відчуєте болю — завтра ваша черга! Коли я б'ю кого-небудь сьогодні, а ви кричите: «Він загинув!» — знайте, завтра і про вас скажуть: «Вони загинули!»

Ті, що безтурботно втішаються сьогодні, завтра матимуть привілей бути скаліченими мною. Я вмію вправляти мізки. Такий я од народження. Я — гумовий кийок!

Переклад з турецької.

Що слід знати заступникові

ГУМОРЕСКА

Якщо ви заступник (завідувача, керуючого, секретаря, голови, директора, начальника тощо), то вам хочеться чимскоріше самому бути завідувачем, керуючим, секретарем, головою, директором, начальником тощо.

Це ви й без мене добре знаєте.

Але чи відомо вам, як саме здійснити це заповітне бажання?

Треба, скажете, якнайшвидше і якнайповніше виявити свої здібності, ініціативу, освіченість, принциповість...

Оце якраз і є найпоширенішою помилкою молодих наївних заступників. У шефа спрацює інстинкт самозбереження — і він знайде спосіб позбутися вас.

А тому прикидайтеся простачком і скромнягою. Корчіть із себе пересічного і зовсім безпечного, але вірного, як сторожовий пес, служаку. Ніколи не лізьте поперед шефа в пекло. Не забувайте: пальма першості завжди і в усьому мусить належати йому.

Вільне, неконтрольоване виявлення почуттів, думок взагалі несумісне з посадою заступника.

Що стосується першості, то шеф може поступитися нею тільки в одному випадку. Це коли йдеться про намилювання шиї, суворі догани і останні попередження. У цьому випадку можете сміливо першим підставляти шию.

Якщо ж роль простачка і скромняги не до душі вам, якщо вас розпирає енергія, ініціатива, котрі вам так кортить проявити, то знову ж таки не забувайте про шефа і свою кінцеву мету. На зборах, засіданнях, нарадах і просто віч-на-віч із шефом подавайте свої ідеї, ділові пропозиції так, ніби їхнім автором є саме шеф. Це ж ваша, мовляв, Іване Івановичу, геніальна думка, ви просто забули, бо їх у вас так багато...

Тимчасом справи вашої установи, організації чи підприємства підуть угору. Шефа помітять, висунуть вище. А він, безумовно ж, запропонує на своє колишнє місце вашу кандидатуру. Якщо він порядна людина, звичайно.

І все ж, якщо добре йдуть справи, хай до кінця шеф буде впевнений, що вам до нього, як куцому до зайця. Будь-який шеф не зможе миритися з тим, що про його наступника будуть кращої думки, ніж про нього. Шефа мусить наперед втішати, що підлеглі завжди з жалем згадуватимуть: «От коли у нас був Іван Іванович...»

Ще одне. Не раджу в жодному випадку вести підривну діяльність проти шефа. Навіть якщо виявите максимум хитромудрості, підступності, винахідливості і геть зіпсуєте шефові репутацію, це погано скінчиться насамперед для вас самого. У кращому випадку, ви досягнете мети, тобто шефа пересунуть на ваше місце. А вас? Вас — ще нижче.

Звичайно, може статися так, що, незважаючи на всі ваші титанічні і добропорядні зусилля, шеф непорушно сидітиме у своїм кріслі. Це в тому випадку, коли він навіть вашими мудрими порадами, ідеями не здатен скористатися. Все одно чекайте, терпляче чекайте. Не втрачайте надії. Рано чи пізно його висунуть. Кадри повинні рости!

Рідко, дуже рідко, щоправда, трапляються винятки. По вашій установі, організації чи підприємству покотилося:

— Чули?.. Шеф провалюється! Шеф горить!

Не вірте чуткам. Власновушно перевірте їх. Підтверджуються? Тоді не дрімайте. Скидайте личину покірливості, добропорядності і з піднятим забралом переходьте в наступ. На зборах, засіданнях, нарадах викладайте все, що наболіло, все, що думаєте про шефа. Хай не здригнеться ваше серце, хай не мучить вас сумління — він теж колись був заступником...

Удачі!

Вільям ЛІГОСТОВ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У селі Сокиряни Теплицького району Вінницької області завідував клубом Йосип Олійниченко. Яку він там культурно-масову роботу проводив, сказано у віршованому фейлетоні «Незамінний баяніст» («Перець» № 19 за 1974 рік):

В клубі він — ні мале, ні кує:
П'є, як пив. Серед людей — не в шані.
Керівництво ж твердить, знай, своє:
— Він талант. Він грає на баяні.

Заступник начальника Вінницького обласного управління культури тов. Поливаний повідомив редакцію, що за незадовільну роботу й. Олійниченка з посади завідуючого клубом звільнено.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Тут пишуть, що праця зробила з мавпи людину.
— Цікаво, а де вона тепер працює?

Народні усмішки

УЧИСЬ...

Приходить Максим з вечорниць о шостій годині ранку. Вгледівши його, сусідка почала кричати на свого Грицька:

— Он людські діти давно вже хазяйнують, а ти все спиш та спиш!

Повідомив В. НАДУТИЙ
з м. Тростянця Вінницької області.

НЕПРАВДА

Зустріла одна баба молодицю і каже:

— Який же, Оксано, чоловік твій недобрий. Їхав учора додому порожняком і не схотів підвезти мене.

— Неправда, — каже Оксана. — Мій Микола порожняком, та ще й у жнива, ніколи додому не їде!

НЕ ХИТРА ШТУКА

Прийшла бабуся із крамниці і каже до старого:

— От у Василихи діти! Поз'їжджались усі. Шанують стару. А наші — хоч би носа коли показали.

— Не хитра штука, — відмовляє дід. — Василиха написала, що виграла на лотерею «Москвича».

Повідомив С. ВАЙДА
із с. Ганнівців Львівської області.

ЧИЙ СТАРІШИЙ

Сперечаються мисливці: чий собака старіший?

— У мого від біганини хвіст лише на волосинці тримається.

— А мій до того добігався, що ноги по коліна стер.

— А мій такий старий, що на бігу очі випадають, то він передніми лапами їх знову вставляє та й далі біжить.

Повідомив І. ГРИБ
з м. Києва.

НЕ ПРОХОДИЛИ

Маленький Вася, учень першого класу, прийшов до діда в гості. Дід почастував його медом, а потім дав олівець, зошит і сказав:

— Тепер ми перевіримо, чи навчився ти писати. Напиши мені «т а т о і м а м а».

Вася помалу написав. А потім дід подивився по хаті і помітив на печі свою бабу, яку звали Палажкою:

— А тепер напиши мені «П а л а ж к а».

Вася глянув на діда і покрутив головою:

— Нас П а л а ж к и в школі ще не вчили.

Повідомив О. ПАДАЛИЦЯ
із с. Захарівки Кіровоградської області.

ЗАПЛАТИВ

Якось жінка каже чоловікові:

— Піди та заплати за газ і світло.

Чоловік повернувся пізно увечері, ледве тримаючись на ногах.

Жінка до нього:

— Де ти так довго волочився? За газ і світло заплатив?

— Ти що, не бачиш, що я під газом та ще й з ліхтарями? — промимрив, хитаючись, чоловік.

Повідомив І. СТОРОЖИНСЬКИЙ
з м. Львова.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

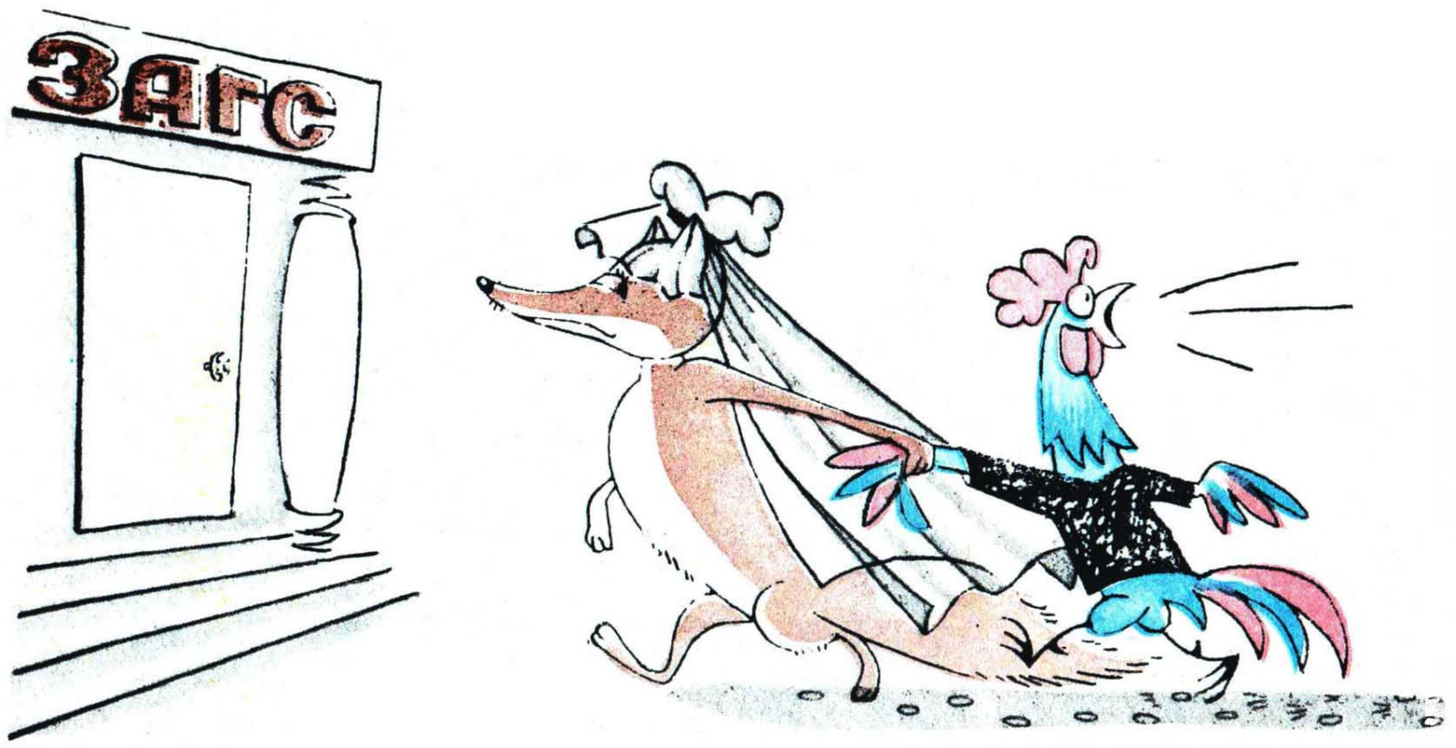

— Котику-братику, порятуй мене!

ЧОРНЕ СОНЦЕ

(З НАТУРИ)

Мама як мама — молода, пишногруда, в міру одягнена, в міру оголена, в міру підфарбована.

Хлоп'я як хлоп'я — дулькою носик, беретик з помпончиком, а під ним жадібні-прежадібні до всього світу оченята-лакмусинки: ось у них подив (трамвай викресав з дроту сліпучу блискавицю), ось — жах (мимо пройшов якийсь дядечко з страшною-престрашною, великою-превеликою вівчаркою), ось — задоволення (горобчик купається в калюжі).

І сквер як сквер — рівно підстрижені кущики невідомої рослинної породи, якісь червоно-жовті квіти на клумбі, прифарбовані на лавочках зеленою фарбою лаконічні, не завжди доведені життям теореми: «Жора + Валя = любов».

— Як тебе звати?..

— Павлик.

— А скільки тобі років?..

— Цотили. А завтла буде тли.

— Ого, який уже великий!..

— Я сколо вилосту оце й буду... буду...

Павлик озирається й знічено замовкає: сказати, що буде вищий, аніж строкатий газетний кіоск, здається йому замало, а запевнити, що буде вищий за он той будинок, боїться — не повірять.

— А як виростеш, то ким ти будеш?..

— Ніким.

— Як то — ніким?..

— Ніким, — уперто повторює Павлик.

— Може, на заводі працюватимеш?.. Робітником будеш?..

— Не буду — на дулнях воду возять, — присунувся до мене Павлик.

— Ого-го!.. То, може, інженером?..

— Куди не плюнь — у інженела попадес.

— Так, — мимоволі червонію. — Виходить, не хочеш бути інженером?..

— Не хоцу.

— А лікарем?..

— Ніцого вони не знають, тільки людей дулять.

— Тоді продавцем у крамниці. Цукерки діткам продаватимеш, а мамам — м'ясо, хліб.

— Сахлаї.

— Усі?..

— Усі, — бовтає ногами Павлик. — І дяді, й тьоті. Вони пальці свої вазать.

— Знаєш що, Павлику, давай подамося в міліціонери. Га?..

Павлик вагається — йому подобається стрункий регулювальник, що стоїть за кілька десятків кроків на перехресті.

— Далмоїди, — не по-дитячому зітхає він. — За них все длузинники лоблять.

— А що як шофером?.. — роблю останню спробу. — На таксі, наприклад.

Павлик вагається ще більше.

— Ту-ту!.. — він радісно крутить рученятами уявне кермо.

— Еге ж, Павлику, еге ж.

Павлик скоса зиркає на маму.

— Калимсцики. З зивого й мелтвого делуть, — неохоче, замало не крізь сльози шепоче Павлик.

— Хто ж ото тобі такого наговорив?

Павлик перестає бовтати ногами й трохи відсувається від мене.

— Мама... — неохоче відповідає за якусь мить. — Мама тьоті Лідоцці казала...

А молода, пишногруда, в міру підфарбована мама байдуже мовчить. І не тьмяніють для неї веселі кольори навколо, не хмариться небо, не чорніє сонце.

А от для Павлика воно вже, здається, почорніло.

Віктор ЛАГОЗА.

м. Харків.

Дали перцю!

Одного не дуже чудового дня маляри-штукатури Кіровоградської дільниці ремонтно будівельного управління тресту «Харківрембудмонтаж» раптом взялися не за мельми та щітки, щоб стіни будинків штукатурити і малювати, а за... ручку. Щоб Перцеві скаргу написати. А що їм залишалося робити, коли начальник дільниці Захаров І. Х. не завжди дбав, щоб кожен маляр-штукатур для безперебійної роботи необхідні матеріали мав.

З Київського ремонтно будівельного управління Міністерства тракторного і сільськогосподарського машинобудування повідомили редакцію, що за допущені недоліки в роботі Захарова І. Х. з посади начальника дільниці звільнено.

ЛІТЕРАТУРНІ ПАРОДІЇ

ПИСАТИМУ САМ

За тебе скажуть і напишуть
Поки ще там зберешся ти!
Таких у віршах рим нанижуть,
Тобі їх зроду не знайти!

Накрутять мудрого такого,
Не зможеш зразу розгадать.
Доходиш висновку сумного:
Писати легше, ніж читать.

(Микола ШЕРЕМЕТ. Збірка «Я героїчне славлю». видавництво «Радянський письменник». 1972 р.).

Лишень загаєшся — одразу
(Про це не варто забувать)
Почнуть за тебе віршомази
І говорити, і писать.

Йому б ще м'яч ганяти — де там! —
Сопливе, хирляве, руде. —
Воно уже за Шеремета
Поему строчить, аж гуде!

І наступають звідусюди,
За горло кліщами беруть,
Філософеми і прелюди
І всяка інша каламуть.

Ні! Сам на поетичні чати
Стаю. Писать рука спішить.
А ви, щоб все те прочитати, —
Готуйтесь, сили бережіть!

П. ГАЄНКО.

ЯК Я ВТІК

Арифмометри. Лінійки. Рахівниці.
Цифри у рядочок — справжні римки.
Кісточки злітають, віби птиці,
щоб лягти набутками живими.

Проти сонця грають окуляри,
на папері зайчики-ласкавці.
І радіють оченята карі,
і співають працьовиті пальці.

Дебет-кредит. Зведення і звіти,
дані про надій і хлібодачу.
На столі у кухлику квіти,
томик віршів... Про кохання, бачу.

І така робоча атмосфера,
і таке дівча на вигляд строге...
Причиняю непомітно двері,
щоб тихенько зникнуть за порогом.

(Анатолій КАМІНЧУК. «У конторі колгоспу». «Літературна Україна» від 19 липня 1974 р.)

Бухгалтерія. Кімната. Стіл. Полиці.
На столі папери. В кухлі — квіти.
Арифмометри. Лінійки. Рахівниці.
Дебет-кредит. Зведення і звіти.

Каламарчик. Атраменту трохи.
Томик віршів. Бачу — про кохання...
За столом дівча-бухгалтер строге
трудиться над звітами ізрання.

У кімнаті лише вдвох ми. В парі.
Є ще шафа. И інші атрибути...
Закохавсь я в оченята карі,
Тільки ще не знаю, — як же бути?..

Може, я освідчусь, вірш створивши?
Ходики у відповідь: так-тік!..
Та нічого віршем не відкривши,
я — тихенько за поріг, і втік!..

Михайло ПРОНЬКО.

ПРОЗОРА БАЛАДА

Прозора осінь... День прозорий...
В ріці вода прозора й чиста.
Прозоро мріється про зорі
В прозорій тиші урочисто.
І я увесь такий прозорий...

(Михайло СІРЕНКО. Збірка «Переджнив'я». видавництво «Молодь». 1974 р.).

Бувають дні такі прозорі —
Дні урочисті, непрозові,
Коли прозора неозорість
Ураз відкриється для зору.

І я мінюсь мінорами й мажорами
І потихеньку теж собі прозорію.
Я склом стаю для склянки
чи графина.
Я — шибка у вітрині магазину.
Я — пляшка. В мене свіже пиво
ллють
І продавати у кіоск везуть.

Та тільки думка іноді майне:
А що, коли розіб'є хтось мене?

Віктор БАРАНОВ.

ПЕРЕЦЬ

В. СТРУТИНСЬКИЙ.

ТАЄМНИЦЯ

Надійка сказала меншому братику:

— Сьогодні у нашого татка день народження. Ми з тобою подаруємо йому запальничку, добре? Я вже купила. Подивись, яка гарна! Тільки ж ти нікому нічичирк! Це поки що — таємниця.

— Гаразд,— погодився малюк.

Увечері, коли батько повернувся з роботи, Сергійко весело застрибав на одній нозі, потім лукаво примружив очі і вигукнув:

— Ага, а я не скажу, що ми з Надійкою подаруємо тобі запальничку!

Усі голосно засміялися. А Сергійко ще не скоро збагнув, що розкрив таємницю.

КАЗКА ПРО ХЛОПЧИКА АБИХТО

Казна-коли, казна-де жив хлопчик Абихто. Прокидався будь-коли, вмивався абияк, знехотя, аби ніхто не сварив, снідав і йшов куди-небудь.

Гуляв аби з ким, аж доки не обридало. Повертаючись додому, думав: «Будь що-будь, будь як-небудь...»

Якось хлопчика запитали: «Ким ти хочеш бути?» Він неохоче відповів: «А мені все одно. Ким-небудь».

Так і виріс хлопчик Абихто. Виріс, та так ніким і не став. І стали називати його просто: Ніхто.

Чи нікого не нагадує тобі цей хлопчик?

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПІДСУМУВАЛИ

— Васильку! Скільки у тебе двійок?

— Чотири. А в тебе?

— У мене лише три!

— Е, так ти ж один день у школі не був...

Ігор СІЧОВИК.

Юрій АЗРАПКІН

ЧИ ВИ ЧУЛИ, ДІТКИ ЛЮБІ?

Чи ви чули, дітки любі:
груші виросли на дубі,
сіра мишка кицю з'їла,
друга киця полетіла,
курка яструба схопила,
бритву борода голила,
розірвали вовка кози,
конюх віз коня на возі,
личком Мила мило мила,
а сорочка голку шила...
Міг би й далі я казати,
та вже ранок — треба спати!

Переклав з мордовської
В. ЛУЧУК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

У КІМНАТІ СМІХУ

З горя аж заплакала Оленка,
Швидше тягне маму із кімнати:
— Зовсім не товста я, а тоненька!
Ніс у мене зовсім не кирпатий!

А поглянь, очиська! А панама!
Та хіба ж тут схожа я на себе?
— Добре, добре, — їй говорить мама. —
Йдімо, тільки плакати не треба.

Думала, ти матимеш утіху,
Та проте я помилилась, бачу.
Йшла з тобою у кімнату сміху,
А потрапила... в кімнату плачу!

Петро РЕБРО.

Страшне перо не в гусака

«ЖАЛОБА

Довожу до Вас мою справедливою от серца жалобу. Мої сосєді по комнате артісти. Оден по знакомству приклеївся в ЖКО а другий на льнокомбінате.

Своевременно покупают гусей и разводят их в ванной где я с ними принимаю ночные душі.

Частично іспіваются і лезут по леснице на драбіну которая ведет на крышу 5-ті этжаного здания льнокомбіната и поют там песні.

Прошу закрить им рот и раскрыть им глаза на справедливую ступень ихней жизни.

г-ні Маслюковские».

Надіслав В. ВИШНІВСЬКИЙ.

* * *

«Володимир Терентійович! Візьми рушницю, заб'ємо собаку і разом поснідаємо».

(Із записки).

Надіслав О. МАСЛЮК.

* * *

«16. VII. 1974 р. Кіно

У конторі колгоспу слуги диявола з чортового млина.

Ціна 20 коп. поч. 8—30».

—

«13. VIII—1974 р. Кіно
Теща з документальним.
Ціна 20 кп. поч. 8—00».

Надіслав Г. ФЕРКАЛЯК.

* * *

«Тара не приймається в зв'язку с сесией продавца».

(Із оголошення на пункті прийому склопосуду).

Надіслав К. ПАШКОВСЬКИЙ.

* * *

«Тов. туристи! Продукти в купальних костюмах отпускаться не будут».

—

«Вниманиє! Всім свободным туристам!
До нас на турбазу прибуло морозиво в асортименті»

(Із об'яв на турбазі).

Надіслав М. ЗАПОТОЧНИЙ.

* * *

«Мастер сказав шо я пьяний, тода я пішов в больницю і по рекомендації врачей заболів».

(Із пояснення).

Надіслав В. ШУТЬ.

* * *

«Сьогодні в БК кіно.
«Кокушка з дипломом»
(В ньому розказується про кукушку з дипломом).
Поч. о 8 год. вечора».

Надіслала Т. КУЛІШ.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Що, якби я запросив тебе до себе в гості, скажімо, на 34 січня? Напевно, засумнівався б у щирості мого запрошення і залишився б удома. А після того, як я надіслав би тобі ще й поздоровчу телеграму, побажавши «дурасья», мабуть, зовсім погано про мене подумав би.

І даремно. Я ж, наприклад, не образився, одержавши від свого знайомого Андрія з Красноторки Донецької області телеграму № 1401 такого змісту: «Николай и Валя приезжайте на свадьбу 32 октября». Ніскілечки також не засумнівався у щирості побажань нашої мами, хоч, якщо вірити телеграмі № 23 3301 із Краматорська, вона писала: «желаюхдурасьяцелую мама». Бо знаю, що усе це жарти зв'язківців. Врахуй і ти це, будь ласка.

М. КОТЕНКО.

м. Кіровоград.

Поясни, будь ласка, керівникам Хмельницького облміжколгоспбуду технологію виробництва свинини. Бо схоже, що вони переконані, ніби свині — такі невибагливі тварини, що можуть у будь-яких умовах приріст живої ваги давати. А повірівши собі, не дуже поспішають із будівництвом колгоспного свиновідгодівельного комплексу на 4000 голів; ніяк не знайдуть залізобетонних колон, ферм і плит для перекриття і на наші листи не відповідають.

Якщо вони й тобі не повірять, то нехай приїдуть до нас. Ми їм наочно продемонструємо, що в примітивних відгодівельниках, які поки що маємо, людям працювати, а свиням ваги набувати важкувато.

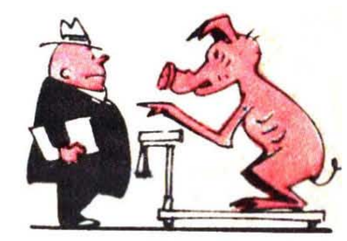

С. БОЙКО,
голова групи народного контролю колгоспу «Червоний партизан» Теофіпольського району Хмельницької області.

Ти, звичайно, чув вислів про слова теплі. Так цими словами часто розкидається голова Жашківського міжколгоспбуду Іван Іванович Буйволов.

Ввірений йому міжколгоспбуд три роки тому поруч нашої школи почав будувати дитячі ясла. Торік запланували збудувати ще й кочегарку, щоб у тих яслах тепло було.

— А для чого будувати ще одну кочегарку, — сказав Іван Іванович, — коли можна реконструювати шкільну, і стане тепло не тільки в яслах, а й у школі. Будинку культури і навіть у майбутній конторі колгоспу «Комунар».

Такі теплі слова сказав Іван Іванович ще в травні 1974 року, а мерзнути почали діти та педколектив нашої школи з першими приморозками.

Мерзнемо, Перче, й досі. Правда, Іван Іванович нас запевняє, що скоро буде тепло. Але на що він натякає, поки що важко зрозуміти. Бо слова, хоч і теплі, але нікого вони не гріють.

Петро БРОВЧЕНКО,
директор Хижнянської середньої школи.

Жашківський район
Черкаської області.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

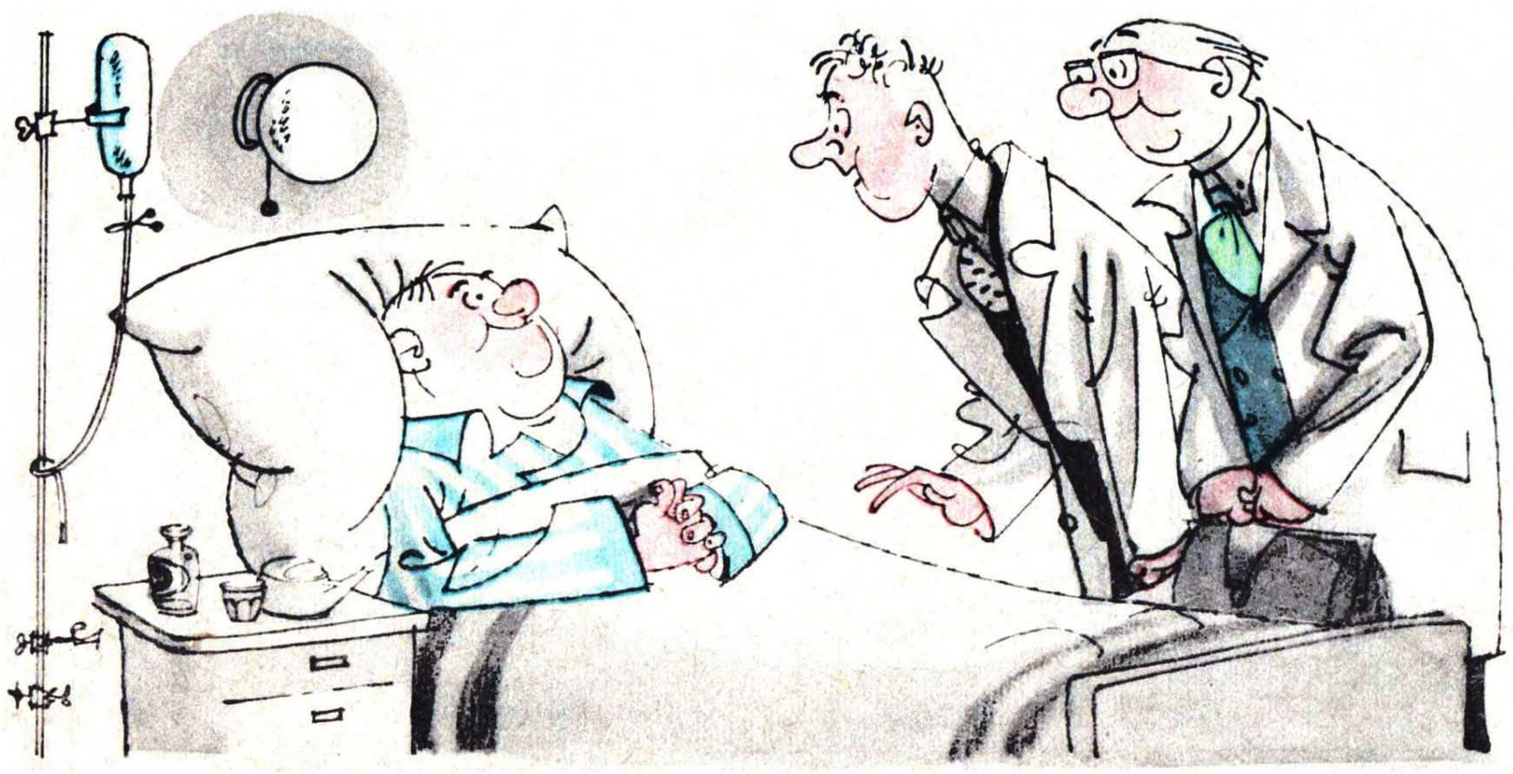

— Видужуйте спокійно, Іване Івановичу, не хвилюйтесь. Ваш заступник не справляється з вашими обов'язками...

Фрази

- *Надірвався, намагаючись підняти свій авторитет.*
- *Все життя просидів біля моря житейського, чекаючи погоди.*
- *Новий роман маститого письменника з точки зору критиків: епохвальне явище.*
- *Коло його інтересів було подібне до обруча: замикалося навколо пивної бочки.*
- *Сусідки розмовляли на маральні теми.*
- *Дехто підрізає крила Пегасові, аби тільки мати змогу осідлати його.*
- *Спочатку він на все дивився крізь пальці, потім — крізь грати.*
- *На помилках вчаться, коли всі інші методи вичерпані.*
- *Його душу розтоптали власні п'яти: надто часто вона туди тікала.*

В. ЛОСЬ.

Сатиричні мініатюри

МУДРИЙ ОНУК

Як настало тепле літо,
Із мамою Костя
До бабусі до Улити
Приїхали в гості.

Як уже засутеніло,
Бабуся Улита
Дві лампадки засвітила
І стала молитись.

Костя каже:— Бабо, в тебе
Не все у порядку!
Обома руками треба
Робити зарядку.

Андрій ДИННИК.

МЕМУАРИ

Утнула й Попільниця мемуари:
Про те, як видатний... палив сигари.

Віктор СКАКУН.

ЗА ІНЕРЦІЄЮ

Ходив з поетом у буфет,
Вважав, що й сам уже поет...
Хоча поетом він не став,
В буфет ходить не перестав.

Георгій ГЕЛІБТЕРМАН.
м. Хмельницький.

МІКРОБАЙКИ

СОРОКА

Почувши відлуння свого голосу, Сорока застрекотіла:

— Язик треба відрізати такому тріпачу!..

ЗАЙВА ОДИНИЦЯ

— Навіщо нам Димар?— гарячиться Плита. — Він, хоч і має високу посаду, а нічого не робить, тільки небо коптить!..

ПОЗАЗДРИВ

— Тобі-то легше працювати, ти крутитися вмієш!—заздрить Колесу Хомут.

Володимир ЗУБИХІН.
м. Волгоград.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Поглянь, Сидорчук по валу уже виконав план...

Хроніка новин

ТЕХНІКА СЕРВІСУ

Новий автомат газованої води, виготовлений заводом «Продмаш», не тільки наливає воду, але й дає здачу. Тому, хто вдарить його кулаком.

СОРОЧИНСЬКИЙ ЯРМАРОК

Технік Сорочинський, дружина якого працює на промтоварній базі, продає на роботі по спекулятивних цінах імпортні костюми, светри, кофти, туфлі тощо.

ВИГІДНО! БЕЗПЕЧНО!

Серпилівський горілчаний завод почав випускати горілку у паперових мішечках з написом «Молоко». Мішечками зручно користуватися в їдальнях, де розпивати спиртні напої суворо заборонено.

НАУКА І ЖИТТЯ

Професор математики Іван Куцько вже другий рік не може розв'язати задачу з одним невідомим: хто пише на нього анонімні листи в усі інстанції.

ЛЮДИНА-ОРКЕСТР

Концертмейстер М. Ступняк, крім основної зарплати, одержує ще зарплату піаніста, саксофоніста, скрипаля та ударника.

ЛІСОВА ФАНТАЗІЯ

Начальник лісозаготівельного пункту В. Криницький, трохи пофантазувавши, приписав до виконання плану 1000 куб. м деревини.

ЦІННА ЗНАХІДКА

Гортаючи II том «Сопромату», студент Берізко знайшов між сторінками 25 карбованців.

НЕ ХЛІБОМ ЄДИНИМ!

Робітник хлібозаводу В. Копитов виніс через прохідну 5 кг масла.

ПРИЗ ВЕЛИКОГО РАХУНКУ

одержала футбольна команда «Зірка», ресторанний рахунок якої перевищив 1000 крб.

КАЗКИ ШЕХЕРЕЗАДИ

Начальник будинкоуправління Іван Шехерезада 1001-й раз пообіцяв відремонтувати дах у будинку № 47.

Черговий хронікер
Олег СЕЇН.

Перцеві відповідають

★ **Жителі села Комендантівки (Полтавщина) поскаржились Перцеві на те, що працівники їхнього сільмагу не приймають склотару. Про це у № 12 журналу за 1974 рік було надруковано замітку «Чергове попередження».**

Заступник голови правління Кобеляцької райспоживспілки тов. Слипко повідомив редакцію, що тепер склотару від населення у цьому магазині приймають без обмежень.

★ **В одному з магазинів с. Баранівки (Житомирщина) працівники додумалися пшоно продавати з навантаженням. Про це йшлося у «Перці», № 12 за 1974 рік.**

Голова правління Баранівської райспоживспілки тов. Бернацький повідомив редакцію, що за порушення правил радянської торгівлі завідуючому відділом продмагу Савченко оголошено сувору догану, голову правління цього споживчого товариства Огородника А. М. — попереджено.

★ **«Для вас, пасажири!» — у замітці під такою назвою («Перець» № 14 за 1974 р.) повідомлялося про занедбаний стан шляху від станції Кам'яний Міст (Первомайський район) до села з такою ж назвою.**

Заступник голови виконкому Миколаївської облради тов. Розов повідомив редакцію, що нині вказаний відрізок шляху упорядковано, зроблено водовідвід, а на 1975 рік його включено до плану нового будівництва.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: **252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.** Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 2 (948) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп.

Здано до набору 18. XII. 1974 р. Підписано до друку 2. I. 1975 р. БФ 11801. Папір 70×108¹/₈. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1975 р.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 07013. Тираж 2 850 000 прим.

Індекс 74393

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Розбійники біля великої дороги.